

Nina Heller: Lánylovasok (műfordítás)

Voltaképp elengedtem az egész ló témát, amikor az izlandi kanca töltlésbe váltott és én elvesztettem az egyensúlyomat. Lágyan beledőlt az egyik kanyarba, a nyaka, a válla, az oldala, minden laza volt, kivéve engem; kicsúszott a lábam a kengyelből és leestem. Még emlékszem, hogy aznap az istállóba menet arra gondoltam anyám Volkswagenjében, a mai nap lesz az. Ma fogok leesni. A gyomromban ott volt a szokásos tompaság, amit minden odaúton éreztem, ugyanakkor meg is könnyebbültem. Tudtam, hogy azután elmondhatom majd, hogy végeztem. Az egész ló témával egyszerűen végeztem. Ha vérzek, az már csak elég ok lesz, hogy többé ne kelljen felmásznom egy ilyen állatra.

Szóval az esés után folyt a vérem a talajra kiterített faforgácsra. Az egyik hátsó pata eltalált és felhasította a felső ajkamat, amitől az kétféle feltekeredett, mint a csomagolópapír, és feltárta a világnak a fogaimat.

A nővérek két évvel később költöztek ide. Tamara és Romy. Párszor láttam őket az utcán, elkerekkeztem a házuk előtt, de először a karámban találkoztam velük igazán.

Egyre gyakrabban láttam kettejüket a frízeken. A kanca szőre úgy csillogott, mint egy fekete kagyló gyöngyháza, a csődör pedig olyan erővel húzta a nyakát, hogy úgy tűnt, kibújt az izom a bőre alól. Messziről figyeltem őket.

Romy vezetőszárral a kezében állt középen, körbe-körbe vezette a csődört, Tamara ült a ló hátán. Versenyvágóban úgy csapódtak a paták a talajba, mint a pöröly, hatalmas foltokat szakítottak fel a földből, amelyek csak úgy

pörögtek a levegőben. A vágta egyszerre sulykolta a földet és áradt előre. Le nem tudtam venni róla a szemem. Olyan volt, mint az a bűvös undor, amivel pókokat figyeltem meg.

A mellkasomban mintha kitágult volna a tér, és előttem a lovasból és a lóból csak úgy sugárzott egy minden erőlködés nélküli erő. Tamara egyenes háttal, mozdulatlan kézzel, kipirult arccal ült a nyeregben. A vállán egy nehezen kivehető tetoválás. Duzzadt orrlíkak, a pofából fehér hab csapódott oldalra, csillogott a verejték.

Különös gondolataim támadtak, és mint utóbb megtudtam, a két nővér is ugyanarra gondolt.

Aznap Tamara integetett nekem, fél kézzel tartva a gyeplőt, és én visszaintegettem. Megpaskolta a csődör nyakát, majd leugrott a nyeregből. Katonás léptekkel odajött hozzám, miközben Romy elvezette a csődört a kapu felé. A kanca a fűben hentergett a közelben, majd az egyik patájára támaszkodva, egyetlen mozdulattal felállt. Némi habozás után átmásztam a kerítésen és feszengve beléptem a karámba. Egy lassan lebomló kör, amit ló és lovas rajzoltak a porba.

Tamara izzadt, alkarját végighúzta a homlokán, és észrevettem, hogy a tetoválás kígyót ábrázolt. Valószínűen, szürkés satírozással, hátborzongatóan giccsesen.

A fiatalabbik levette a csődörről a nyeret és a betétet, majd kifeszítette őket az egyik keresztrúdra. A lóról pára szállt fel. Legyek szálltak a szőrére, a szeme köré és a karám sarkában burjánzó medvetalpra.

– Te itt laksz? – kérdezte Tamara. Bólintottam. Romy is odajött hozzánk, kócos volt és szőke. Lemosta a kezét a slaggal, otthagya a szürke sárkupacot és illedelmesen kezét nyújtott: – Örülök, hogy megismerhetlek.

Tamara füttyére hozzánk ügettek a lovak. Átnyújtott nekem egy almát. Beleharaptam. Romy a csődörnek nyújtott oda egy almát, amíg a kanca előttem álldogált, mintha várna valamire. Feje messze az enyém fölé magasodott. Hegyezte a fülét. Lehajtotta masszív fejét, mire én ijedten felé nyújtottam a megkezdett almát, amit ajkai el is tüntettek, közben puhán végigsimítva a tenyeremen. Habos nyál maradt utána a kezemen. Eleinte nem tudtam, mihez kezdjek veled, majd a kanca nyakába töröltem a habot. Valami megrándult a bőre alatt, végig a gerincén, egész a farkáig.

Felültünk a kapura, onnan néztük a lovakat, ahogy egymás nyakát harapdálták, és videókról beszélgettünk, amiket a neten láttunk. A legtöbbjét ismertem, de a nővérek még többet, így aztán végül felmentünk hozzájuk.

Mindketten egy fejjel magasabbak voltak nálam, habár Romy fiatalabb volt. Kezüik nagy, combjuk és hátuk széles. Akkoriban nem éreztem magam igazán jól a testemben, a bátyám kinőtt pólóit hordtam, amiken zenekarok voltak, és naponta mostam haját, mert pár óra után túl zsíros volt. A nővérek férfiasnak tündek, durvák, gondoltam, nem túl jóhiszeműen. Így együtt freakek vagyunk. A három freak.

Attól fogva majdnem minden napot együtt töltöttünk. Feszesen leszorítottam az ajkamat, úgy mutattam meg nekik a domború heget, amit az esés maga után hagyott, hogy jobban lássák, és ahogy ujjhegyeik végigfutottak rajta, olyan érzés volt, mintha viaszréteg vontatna be.

Elmondtam nekik, hogy félek a lovaktól, és hogy egyszerűen nem tudok jól lovagolni. Tamara szerint ez attól függ, milyen lovakat kap az ember. A fejem Romy hasán feküdt, amikor Romy levegőt vett, a fejem finoman megemelkedett.

– Az ilyen lovaglóiskolákban – magyarázta Tamara – teljesen megbolondulnak a lovak. Képzeld el, hogy minden nap tíz különböző idióta mászik fel rád, egyik se tud semmit a lovakról, és mindegyik máshogy irányít. Szerintem ebbe minden ló belezakkan.

– Az a ló, amelyik engem ledobott – mondtam –, harapott, amikor megnyergelték, mert teljesen kész volt a háta. Valami gyulladás. De amikor rendben rákerült, már rendben volt a ló is, legalábbis az oktató azt mondta. Romy elszántan megfogta a vállamat, nagyon jólesett.

– Ahol azelőtt lovagoltam – mondta –, volt egy kanca, aki nagyon be volt szarva az autóktól, de nem menekült előlük, hanem rájuk támadott. Egyik nap kilovagolok rajta, egy erdei földúton szembejön egy autó, és mire észbe kapok, felugrik a motorháztetőre, és úgy széttapossa, hogy meggörbül a horpadásoktól. Közben üvöltött. Soha nem hallottam, ahogy egy ló ilyen hangot ad.

Hallottam, ahogy Romy elmesélte, hallottam az üvöltést, mintha a kanca bordakosarában szétpattantak volna a csontok, mintha átfújt volna rajta a szél és kihozott volna magával egy régi fájdalmat.

A spájzban találtunk egy üveg bort, megittuk, és miután hánytam, a vécében nem úszkált más, mint piros almadarabkék. Romy és Tamara hátrafogták a hajamat.

Aztán loptunk a Rossmannból és rajtakaptak, de Romy fellökte az eladónőt és elfutottunk. Futottunk, aztán vágtaztunk. A kezeinkkel úgy kapáltunk a levegőbe, mintha paták lennének, és prüszköltünk, mint a lovak, járókelők előtt is. A két nővér, és a szélárnyékukban én.

Egy este észrevettem a tükör előtt, hogy a sebhelyemből sörtés szőrszál nőtt. Kihúztam egy csipesszel és láttam, hogy nem volt gyökere. Lószőr volt és nem nőtt a sebhelyből, hanem csak beleállt, mint egy száлка.

– Nem lesz semmi baj – mondta Tamara. Romy visszatartott, amikor el akartam menni: – Bízz bennünk, látod, féken tartjuk.

Láttam a csődört, láttam, milyen magas, behunytam a szemem és a nyeregért nyúltam. Romy bakot tartott, gond nélkül fel tudtam ülni a lóra. Kinéztem a karámból, láttam a fehérén burjánzó virágokat a magasban, négyesben körözgettünk a karámon belül, amíg megnyugszom. A ló is megnyugodott, és minthogy megnyugodott, úgy tűnt, követelődző is lett, meg akart indulni, ki, előre. Egyre rázta a sörényét, amíg utána nem kaptam és át nem járt egy remegés, a ló gerincétől az ujjperceimig, a pólóm, a bőröm alatt kúszott fel, végül a tarkómra csaptam, mintha megcsíptek volna.

Amikor újra a saját lábamon álltam, a nővérekre kellett támaszkodnom. Semmit nem mondtam el a szüleimnek. Amíg velük voltam, a nővérekkel töltött idő folyamatos tilalomszegésnek tűnt. Mintha egy résnyire tárt ajtón belesve korhatáros filmet néznék – minden másodpercben lélegzetvisszafojtva vizslatva, hogy az ajtó, amin át kiszűrődik a fény, szélesebbre tárul-e.

Mi, a három lány, a csődör mellett álltunk, a kovács a térde közé szorította az egyik patáját. Egy fogóval szedegette róla az elhalt szarut, rétegről rétegre. Úgy heverték a földön, mint törött cédek.

Odaléptem a csődörhöz, megsimogattam a nyakát, majd a sörényébe túrtam az ujjammal és követtem a bőr gyíkfarokszerű reszketését, egész egy csomóig. A csomót egy ujjhegynyire lehetett ide-oda tologatni, mintha egy kavics bújt volna a bőr alá. Az ujjamat befúrta a csomóba, az izmokba, a készségesen feltáruló bőr alá. Benn meleg és meglepő szárazság fogadott. Az

egyik karom könyékig eltűnt a csődörben, aztán ahogy kihúztam, gőzölgött a friss levegőn.

Megfordultam. Romy és Tamara rendületlenül figyeltek. Aznap az istállóban töltöttük az éjszakát. Hálószakokat terítettünk a szalmára a két ló mellett a boxban. Időnként hallani lehetett, ahogy a lovak halkan prüszkölnek, máskor a fának dörgölték a nyakukat.

Felálltam, biztosan afelől, hogy a nővérek még ébren vannak, a lovakhoz mentem és megsimogattam a szőrüket. Szürke fátyol maradt utána az ujjaimon, omlós volt, lisztszerű. Azokban a napokban mindenben ült egy réteg penész, bizonyára bevette magát az állatok szőrébe is. A csődör nem nézett egyenesen rám. Szembogara sarkos, pillái hosszúak és szépek.

– Te jó ég – suttoztam.

A csődörön lovagoltam. Romy mögöttem. Tamara a kancán ült, a mezőn átvezető ösvényen ügettünk. Én a földet néztem körülöttünk, több méterre voltunk bármilyen biztos talajtól. Arra gondoltam, hogy nem szóltam erről a szüleimnek. Az erdei kápolnáig lovagoltunk, majd, még mindig lóháton, beléptünk, le kellett hajolnunk, hogy ne verjük be a fejünket. A lovak a kereszt előtt álltak, patáikkal a padlón motoztak, fogaik a kantárt harapdálták. Testünkről a templom hűvös levegőjébe szökött a pára, kitöltöttük az egész teret. Nagyok voltunk és masszívak, csupa izom.

Romy szólt elsőnek: – Bocsáss meg, mert vétkeztem – a lovak lóbálták a farkukat. Por szálldogált a levegőben. Az oltár aranyló fénye. – Vétettem háta, nyakak és testek ellen – a lovak hátravetették fejüket. A templompadok nyikorogva húzódtak a falakhoz, helyet csináltak nekünk. Tamara azt mondta: – Vétkeztünk kapukkal, kerítésekkel, kantárokkal és szűk istállókkal – leszálltunk a lovakról, levettük róluk a nyeret, pofájukról a kantárt,

a kereszt elé fektettünk mindent, és a gyomromban ott volt a szokásos tompaság, amit az istállóba menet mindig éreztem, ugyanakkor meg is könnyebbültem. Tudtam, hogy azután elmondhatom majd, hogy végeztem. Az egész lótémának egyszerűen vége lesz. Felnyitottam a sebhelyet az ajkamon, a szövet készségesen engedett, majd visszafeszült az eredeti alakjába. Nem vérzett.

